

Arrest

nr. 212 557 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2018 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer A.J., I.S.M., die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en op 27 augustus 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 28 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2016 wordt hij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoeker dient op 10 augustus 2017 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) om zijn vader – de heer A.J., I.S.M. – te vervoegen in België. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 11 juni 2018 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die op 20 juni 2018 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aangezien betrokkene zich als meerderjarige wenst te vestigen bij zijn vader, [A-J., I.S.M.], kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980. Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privé-leven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en hij legt geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor hem kunnen opkomen. Uit de verklaringen die de vader van betrokkene, [A-J., I.S.M.], dd. 26.11.2015 tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd blijkt dat de moeder van betrokkene, de meerderjarige broer van betrokkene en twee ooms van betrokkene allen nog in het land van herkomst wonen. Betrokkene verblijft dus niet geïsoleerd in het land van herkomst en hij is nog voldoende omringd door familieleden die in het geval het nodig zou blijken te zijn, kunnen opkomen voor zijn belangen. Tenslotte toont betrokkene niet aan dat zijn vader zijn enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met hem onderhoudt. Betrokkene legt ook een document voor getiteld "Warning and notice" opgesteld door de Islamic Resistance Yarsanism (Ahl-e Haqq) Groups in Irak. Volgens deze groepering zou betrokkene een christen zijn en werd hij daarom door de groepering ter dood veroordeeld. Het vonnis zou op 19.02.2017 worden uitgevoerd. Allereerst dient er op gewezen te worden dat de authenticiteit van dit document niet kan geverifieerd worden. Ten tweede dient er op gewezen te worden dat er geen aanwijzingen in het dossier terug te vinden zijn dat betrokkene zich tot het christendom bekeerd heeft. Zo vermeldt het uittreksel uit de Iraakse burgerlijke stand dd. 2017 dat de religie van betrokkene "moslim" is. In het geval betrokkene zijn vader in België wenst te bezoeken, kan hij altijd nog een aanvraag doen voor een visum C Kort Verblijf. Gezien bovenstaande vaststellingen kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

“[...] De verwerende partij heeft de visumaanvraag van verzoekende partij geweigerd omdat zij van oordeel is dat er onvoldoende humanitaire elementen aanwezig zijn.

Zij grijpt hierbij terug naar onder meer het gehoor dat de vader van de verzoekende partij dd. 26 november 2015 bij haar aflegde in het kader van zijn asielaanvraag, doch het is duidelijk dat zij dit verkeerd heeft geïnterpreteerd.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing immers als volgt:

[...]

[...] Tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 26 november 2015 heeft de vader onder meer het volgende verklaard:

4. *Que craignez-vous en cas de retour dans votre pays d'origine ? Que pensez-vous qu'il pourrait vous arriver si vous y retourniez ?*

Je risque la mort « Note de l'agent: le demandeur se met à pleurer abondamment »

5. *Pourquoi pensez-vous cela ? Présentez brièvement tous les faits qui ont entraîné votre fuite de votre pays d'originr.*

- *Ils sont en train de tuer, il y a de migration partout, tout le monde devient réfugié. Il y a des crimes partout, des kidnappings,*

- *« Note de l'agent: Mr se met à pleurer pendant des longues minutes »*

- *Un jour des gens sont sorties d'une voiture aux vitres fumées, ils m'ont tabassé atrocement, ils ont pris des photos de moi qu'ils ont envoyé à d'autres personnes cagoulées pour qu'ils me tuent. Ils m'ont demandé pourquoi je travaillais avec des mécréants et avec des croisés car je livrais de la viande de porc à un chrétien qui est devenu mon ami.*

- *Quand ?*

- *Le 06/08/2015*

- *Ou?*

- *A côté de Bagdad, à Wat Al Rashid*

- *Avez-vous des preuves ?*

- *Les séquelles sur mon corps sont les seules preuves que j'ai.*

- *Qui vous ont agressé ?*

- *Je ne sais pas ils étaient cagoulés, avec des voitures sans plaque*

Reeds in dit gehoor heeft de vader van de verzoekende partij aldus duidelijk verklaard dat hij met de dood bedreigd werd omdat hij christenen hielp, niet omdat hij christen was. Hij werd aldus als een ongelovige beschouwd.

Het verhaal van de vader van de verzoekende partij werd door het CGVS erkend, aangezien deze de vluchtelingenstatus kreeg dd. 21 december 2016.

Ook verklaarde de vader dd. 26 november 2015 het volgende omtrent zijn kinderen:

[...]

Duidelijk is dus alvast dat ze allemaal, afgezien van [N.], op dezelfde plaats wonen. Men moet aldus niet veel verbeelding hebben om te begrijpen dat de problemen van de vader (erkend vluchteling in België) thans tevens de verzoekende partij geaffecteerd hebben.

[...] Het EHRM stelde in zijn rechtspraak reeds dat ook met betrekking tot de familieleden van een erkend vluchteling het zelfde voordeel van de twijfel dient te worden toegepast zoals dat wordt toegepast op asielzoekers:

"(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en andere t. Zweden, 18 december 20123, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 57787/09 en EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, § 69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2004, 52701/09, §52).

Gelet op het verhaal van de vader van de verzoekende partij moet men zeer weinig verbeelding hebben om te begrijpen dat de verzoekende partij met de dood bedreigd wordt omwille van het helpen van christenen. Men moet hiervoor zelfs niet over zijn CGVS-gehoor beschikken, men kan dit reeds afleiden uit deze zijn gehoor bij DVZ dd. 26 november 2015!

In de zwart-wit-geest van islamisten is iedereen die een christen helpt, zelf een christen.

Moslims die geachte worden hun geloof de rug toe te keren moeten sterven.

Aldus betekent dit niet letterlijk dat de verzoekende partij "christen" geworden is, de verwerende partij lijkt zich in het bestreden beslissing op het standpunt van de islamisten te stellen. Dit kan niet de bedoeling zijn.

Het is aldus onbegrijpelijk dat de verwerende partij deze documenten compleet verkeerd interpreteert!

Ten onrechte blijft de verwerende partij in haar nota met opmerkingen volhouden dat zij de voorgelegde documenten wel degelijk correct heeft geïnterpreteerd.

Ten onrechte blijft de verwerende partij ook volhouden dat het voorafgaandelijk horen van de verzoekende partij geen andere uitkomst kon bieden. Integendeel, had zij de verzoekende partij gehoord, dan had zij de documenten zonder twijfel anders geïnterpreteerd.

Bovendien blijkt uit de nota met opmerkingen ook dat de verwerende partij vragen heeft over het gevaar voor de andere familieleden. Dat zij geen visum aan visum aanvragen zou volgens haar bewijzen dat zij niet in gevaar zijn en zij vindt het aldus vreemd dat enkel de verzoekende partij zou worden bedreigd. Eerstens is dit een niet-toelaatbare a posteriori-motivering. Tweedens geeft hiermee eigenlijk zelf aan dat het respecteren van het hoorrecht wel degelijk noodzakelijk was om een correct beeld te krijgen van de hele situatie.

Gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij inzake dergelijke verblijfsaanvragen, had een gehoor met de verzoekende partij zeer snel tot een ander resultaat kunnen leiden. De steriele repliek in de nota met opmerkingen van de verwerende partij kan aldus niet worden aangenomen.

[...] Al even onbegrijpelijk is het dat de verwerende partij de authenticiteit van de documenten op lichtzinnige wijze in twijfel trekt, wetende dat het verhaal van de vader in België waarachtig was.

Ook in haar nota met opmerkingen blijft zij dit doen. Zij lijkt zichzelf slimmer te wanen dan het CGVS, quod non, en al zeker niet wat asielzaken betreft...

Gelet op de brede discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, had men in casu minstens kunnen verwachten dat zij de verzoekende partij zou hebben gehoord alvorens een eigen (verkeerde) interpretatie van de neergelegde documenten te maken!

Dit is niet wat men van een zorgvuldige overheid mag verwachten! Er doet zich in casu dus minstens een schending van artikel 9 VW en de materiële motiveringsverplichting voor aangezien de thans bestreden beslissing niet wordt gedragen door correcte motieven.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

[...] Verzoekende partij is dan ook van mening dat de negatieve visumbeslissing diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Was de verzoekende partij gehoord geweest, dan had zij de documenten verder kunnen toelichten, waardoor de verwerende partij geen foutieve conclusie zou hebben getrokken.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

In casu is dat niet het geval!

[...] Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

In het geval dat een familieleven aangetoond is - en dat lijkt door de verwerende partij op zich niet te worden betwist- dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, wel degelijk over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak, ook al bestaat er op zich geen positieve verplichting voor haar om de verzoekende partij tot het grondgebied toe te laten. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar vader ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de vader van de verzoekende partij in België de status van vluchteling verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar vader in Irak kunnen samenwonen. Een familieleven in Irak is voor hen dus onmogelijk.

In casu stelt dit probleem zich des te scherper, aangezien het leven van de verzoekende partij zelf bedreigd wordt, waardoor zij in Irak zelf ook geen normaal leven meer kan leiden. In casu dreigt de verzoekende partij tevens het slachtoffer te worden van schendingen van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij lijkt echter niet geïnteresseerd om dit te onderzoeken.

[...] Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar vader redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Hoewel er inderdaad geen principieel recht op verblijf in België bestaat, zoals de verwerende partij terecht aangeeft, had zij wel degelijk een belangenafweging dienen door te voeren cf. art. 8 EVRM. Dit is in casu niet gebeurd.

De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM i° artikel 3 EVRM, het hoorrecht en met de materiële motiveringsplicht.”

3.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd – en van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij als meerderjarige zoon van een in België erkend vluchteling geen gezinshereniging kan genieten op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waardoor zijn visumaanvraag moet worden onderzocht in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoeker, die meerderjarig is, zijn vader in België wenst te vervoegen, maar er in casu geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. Hij steunt zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

- er wordt niet aangetoond dat verzoeker financieel afhankelijk is van zijn vader; er liggen geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het herkomstland voor dat verzoeker er geïsoleerd leeft en er geen familieleden meer heeft die voor hem kunnen zorgen en/of financieel voor hem kunnen opkomen; de verklaringen die de vader in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aflegde bij de Dienst Vreemdelingen leren ook dat verzoekers moeder, meerderjarige broer en twee ooms nog verblijven in het herkomstland; verzoeker toont niet aan dat zijn vader zijn enige (financiële) steun is of dat hij op regelmatige en vaste basis contact met hem onderhoudt;

- de authenticiteit van het voorgelegde document getiteld “*Warning and notice*” opgesteld door de ‘*Islamic Resistance Yarsanism (Ahl-e Haqq)*’ waaruit moet blijken dat verzoeker door deze groepering ter dood werd veroordeeld omdat hij christen zou zijn, veroordeling die op 19 februari 2017 zou worden uitgevoerd, kan niet worden geverifieerd en bovendien zijn er geen aanwijzingen voorhanden in het administratief dossier dat verzoeker zich bekeerde tot het christendom.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoeker niet aangeeft de motieven in de bestreden beslissing te betwisten dat hij naliet aan te tonen financieel afhankelijk te zijn van zijn vader of nog op regelmatige en vaste basis contacten met hem te onderhouden. Hij betwist evenmin dat hij nog familieleden heeft in zijn herkomstland op wie hij kan terugvallen. Hij betwist enkel de motivering in verband met het voorgelegde document getiteld "*Warning and notice*" van een islamitische verzetsgroep.

Verzoeker wijst erop dat zijn vader in het kader van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij op 6 augustus 2015 werd bedreigd met zijn leven omdat hij samenwerkte met ongelovigen en christenen. Hij stelt dat zijn vader dus werd gevisieerd, niet zozeer omdat hij christen is maar omdat hij als ongelovige werd beschouwd. Hij benadrukt dat zijn vader de vluchtelingenstatus werd erkend, en zijn relaas dus geloofwaardig is. Hij betoogt dat het duidelijk is dat deze problemen van zijn vader intussen hem affecteren. Hij is van mening dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorliggende documenten verkeerdelijk heeft geïnterpreteerd en de authenticiteit van het voorgelegde '*doodvonnis*' al te lichtzinnig in twijfel heeft getrokken.

De Raad stelt vast dat het door verzoeker bij zijn visumaanvraag voorgelegde document "*Warning and notice*" van de '*Islamic Resistance Yarsanism (Ahl-e Haqq) Groups in Iraq*' in de eerste plaats is gericht aan verzoekers vader, de heer A.J., I.S.M. Dit althans volgens de door verzoeker zelf hierbij gevoegde niet-gelegaliseerde vertaling. Er wordt in dit stuk enkel een '*doodvonnis*' uitgesproken wat verzoekers vader betreft, dat zal worden uitgevoerd op 19 februari 2017. Dit omdat deze laatste christen en dus afvallige is. Er blijkt uit dit stuk niet dat een dergelijke '*straf*' ook zou zijn uitgesproken wat verzoeker zelf betreft. Er kan, wat verzoeker zelf betreft, in dit stuk enkel worden gelezen dat hij een laatste waarschuwing heeft gekregen.

In zoverre verzoeker dan ook betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het betreffende stuk niet correct heeft geïnterpreteerd waar hieruit volgens hem blijkt dat wel degelijk ook een '*doodvonnis*' werd uitgesproken wat zijn persoon betreft, kan dit betoog niet worden bijgetreden. Het kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker houdt ook verkeerdelijk voor dat dit stuk dan zo moet worden gelezen als dat hij zelf met de dood wordt bedreigd, omdat hij ingevolge het gegeven dat zijn vader in het verleden christenen hielp zelf als christen wordt beschouwd. Deze lezing van voormeld stuk vindt als dusdanig daarin geen, minstens onvoldoende steun. Hierin kan enkel worden gelezen dat verzoekers vader als christen en afvallige wordt beschouwd en om deze reden door de islamitische groepering ter dood werd veroordeeld. Wat verzoeker betreft, wordt enkel geduid dat hij een laatste waarschuwing heeft gekregen. Verzoeker legde geen overige stukken voor dat hij, die in tegenstelling tot zijn vader in Irak bleef, in de periode na het vertrek van zijn vader, na datum van de zogenaamde geplande uitvoering van het '*doodvonnis*' op 19 februari 2017 of nog ten tijde van de visumaanvraag op 10 augustus 2017 of het nemen van de bestreden beslissing, dan persoonlijk nog concrete problemen met of bedreigingen van deze organisatie kende. Verzoeker betwist op zich het motief in de bestreden beslissing ook niet dat de authenticiteit van het voorgelegde document niet kan worden geverifieerd. Hij liet bovendien na in dit verband overige stukken voor te leggen waarin de voorgehouden vrees dan enige grond zou kunnen vinden, bijvoorbeeld van de Iraakse autoriteiten.

In het licht van de voorgaande vaststellingen blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte heeft besloten dat het voorgelegde document "*Warning and notice*" niet volstaat om vast te stellen dat verzoekers leven effectief in gevaar zou zijn in zijn herkomstland en dat bijgevolg in zijn geval geen bijzondere humanitaire elementen blijken die de afgifte van het gevraagde visum rechtvaardigen. Zelfs voor zover moet worden aangenomen dat de lezing die de gemachtigde van de staatssecretaris van het voorgelegde stuk heeft gemaakt niet geheel correct is, blijkt niet dat dit gegeven in casu voldoende is om aanleiding te kunnen geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing, dit waar verzoeker niet overtuigt dat de uiteindelijke beoordeling anders had kunnen of moeten zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris greep verder enkel terug naar de verklaringen van verzoekers vader in het kader van diens verzoek om internationale bescherming voor wat betreft de aanwezigheid van overige familieleden in het herkomstland. Verzoeker betwist op zich niet dat deze verklaringen correct zijn weergegeven in de bestreden beslissing. Waar de gemachtigde van de staatssecretaris verder, wat het voorgelegde document "*Warning and notice*" betreft, motiveerde dat geen aanwijzingen voorliggen dat verzoeker zich tot het christendom bekeerde, blijkt verder op zich geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee de verklaringen van diens vader in het kader van diens verzoek om internationale bescherming incorrect weergaf of interpreteerde. Er blijkt niet dat deze verklaringen specifiek handelden over verzoeker.

Inzake de ter terechtzitting bijkomende voorgelegde foto's merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de foto's die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij pas voor het eerst naar voor brengt in het kader van de procedure bij de Raad. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9 van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.2.2. Verzoeker beroept zich verder op een familieleven met zijn vader. Hij stelt dat het bestuur een belangenafweging had moeten maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat niet werd nagegaan of het familieleven ook elders kan worden uitgeoefend en benadrukt dat dit in ieder geval niet mogelijk is in Irak, gelet op de erkenning als vluchteling van zijn vader en omdat hij zelf aldaar ook gevaar zou lopen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of familieleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of familieleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van het EVRM aantoonde waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezins- of familieleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' niet, dat een autonoom begrip is en onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- en familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het wordt niet betwist dat verzoeker de meerderjarige zoon is van de heer A.J., I.S.M., die in België erkend vluchteling is. Evenwel, een biologische band volstaat op zich niet om in casu een beschermenswaardig gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) valt de relatie tussen verzoeker, die de leeftijd heeft van 29 jaar, en zijn vader in beginsel niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM tenzij wordt aangetoond dat de banden tussen beiden dermate hecht zijn omwille van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, naast de gewone affectieve banden.

Noch in het kader van zijn visumaanvraag noch in het kader van de huidige procedure brengt verzoeker elementen naar voor die wijzen op een bijzondere afhankelijkheidsband die zou bestaan tussen hem en zijn vader. Verzoeker betwist noch weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij in het kader van zijn visumaanvraag niet aantoonde financieel afhankelijk te zijn van zijn vader, dat de voorliggende gegevens erop wijzen dat hij nog familieleden heeft in het herkomstland op wie hij desgevallend een beroep kan doen en dat hij niet aantoonde dat zijn vader zijn enige (financiële) steun is of hij op regelmatige en vaste basis contact met hem onderhoudt.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris rekening moest houden in zijn beslissing. Er blijkt immers niet dat de banden tussen

hem en zijn vader dermate hecht zijn en dat er een zodanige graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Bijgevolg wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben en dient de Raad de overige argumenten in de synthesesmemorie aangaande zulke belangenafweging niet verder te onderzoeken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

3.2.3. In zoverre verzoeker zich nog beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker afkomstig is uit Irak en vanuit Iran een visumaanvraag indiende bij de aldaar gevestigde Belgische diplomatieke post. Verweerder betwist in de nota met opmerkingen dat verzoeker zich in deze situatie kan beroepen op artikel 3 van het EVRM.

Of verzoeker zich in zijn geval kan beroepen op artikel 3 van het EVRM, dient in beginsel te worden vastgesteld aan de hand van artikel 1 van het EVRM dat bepaalt: *“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”*

Hoewel het begrip *“rechtsmacht”* in beginsel territoriaal wordt opgevat, identificeerde de Grote Kamer in het arrest Al-Skeini een aantal uitzonderingen op dit beginsel die aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van uitoefening van extraterritoriale rechtsmacht. Deze uitzonderingen hebben hoofdzakelijk betrekking op *“het uitoefenen van gezag en controle”* en *“effectieve controle over een gebied”*. Er blijkt niet dat de Belgische staat een effectieve controle zou uitoefenen over Iraans of Iraaks grondgebied. Verzoeker houdt verder niet voor dat hij valt onder een situatie waarbij consulaire of diplomatieke agenten in het buitenland gezag en controle over zijn persoon uitoefenen.

De Raad benadrukt bovendien dat extraterritoriale verantwoordelijkheid niet inhoudt dat Staten gehouden zijn om alle soorten rechten te verzekeren. De rechten die moeten worden verzekerd zijn nauw verbonden met het soort gezag en de controle die wordt uitgeoefend in een extraterritoriaal kader (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk, par. 137). Bijgevolg zal de omvang van de verplichting om rechten en vrijheden te verzekeren, afhangen van de individuele situatie en van het betrokken recht of vrijheid waarop hij of zij zich beroept (zie in deze zin UK Court of Appeal, 9 september 2016, Al-Sadoon & Ors c. Secretary of State for Defence, [2016] EWCA Civ 811, pt. 30).

Daargelaten de vraag of een loutere visumweigering en/of het betekenen ervan, bij een redelijk invulling van de begrippen *“gezag”* en *“controle”* in het specifieke kader van artikel 3 van het EVRM, als een uitoefening van extraterritoriale rechtsmacht kan worden beschouwd (UK Supreme Court, R (Sandiford) v. Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs [2014] UKSC 44, par. 30 en 32), stelt de Raad vast dat het EHRM in zijn rechtspraak reeds het volgende heeft gesteld:

“Nor is there any support in the Court’s case-law for the applicant’s argument that the State’s obligations under Article 3 require it to take this Article into account when making adverse decisions against individuals, even when those individuals are not within its jurisdiction.

27. There is support in the Court’s case-law for the proposition that the Contracting State’s obligations under Article 8 may, in certain circumstance, require family members to be reunified with their relatives living in that Contracting State. However, that positive obligation rests, in large part, on the fact that one of the family members/applicants is already in the Contracting State and is being prevented from enjoying his or her family life with their relative because that relative has been denied entry to the Contracting State (see, for instance, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above). The transposition of that limited Article 8 obligation to Article 3 would, in effect, create an unlimited obligation on Contracting States to allow entry to an individual who might be at real risk of ill-treatment contrary to Article 3, regardless of where in the world that individual might find himself.” (EHRM 28 januari 2014, nr. 11987/11, A.H. Khan v. Verenigd Koninkrijk, §§26-27, onontvankelijkheidsbeslissing).

Het EHRM benadrukt dus dat in het specifieke kader van artikel 3 van het EVRM er geen enkele positieve verplichting voor staten is om vreemdelingen die zich elders bevinden, op hun grondgebied toe te laten en dit in tegenstelling tot artikel 8 van het EVRM. Uit artikel 3 van het EVRM vloeit dus geen verplichting tot visumafgifte voort.

Aangezien er uit artikel 3 van het EVRM geen positieve verplichting voortvloeit om hem op het grondgebied toe te laten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in dit geval bij het nemen van de bestreden beslissing uit eigen beweging diende te toetsen aan dit verdragsartikel.

Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris diende te motiveren aangaande artikel 3 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt bovendien ook reeds dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag geen concrete stukken aanbracht waaruit blijkt dat ook zijn leven daadwerkelijk in gevaar zou zijn in zijn herkomstland. Inzake de ter terechtzitting voorgelegde foto's waaruit moet blijken dat verzoeker werd opgenomen in het ziekenhuis omwille van verwondingen aan zijn rechterbeen, die niet eerder voorlagen en waarmee het bestuur dus evident ook geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad bijkomend – en ten overvloede – nog het volgende op. Deze foto's geven geen enkel uitsluitsel over de precieze gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden of over de oorzaak van de – niet nader geduide – verwondingen aan het rechterbeen. Op geen enkele wijze blijkt dat er een verband is met de problemen die verzoekers vader eerder ondervond in Irak. Ter terechtzitting betoogt verzoeker het slachtoffer te zijn geweest van een aanval, maar gevraagd naar de concrete gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden en het concrete tijdstip kan geen enkele verdere duiding worden gegeven. Hiermee toont verzoeker dan ook andermaal niet concreet aan dat er een oorzakelijk verband bestaat met de eerdere problemen van zijn vader en dat zijn leven daadwerkelijk in gevaar is in zijn herkomstland als gevolg van de eerdere problemen van zijn vader. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij intussen bij een oom in Bagdad verblijft, terwijl zijn moeder met haar (minderjarige) kinderen verhuisde naar Najaf. Er blijkt niet dat verzoeker het om veiligheidsredenen noodzakelijk achtte mee te verhuizen naar Najaf. Hij toont evenmin aan dat hij niet in veiligheid zou kunnen leven in Najaf.

Van een verzoek om internationale bescherming is overigens geen sprake.

In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op de door hem aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

3.2.4. Er blijkt daarnaast niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Het recht om te worden gehoord maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). In dit verband dringt de vaststelling zich evenwel op dat niet blijkt dat de thans voorliggende beslissing waarbij een visum lang verblijf om humanitaire redenen wordt geweigerd, en dit op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, kadert binnen de toepassing van het Unierecht. De thans voorliggende situatie wordt niet geregeld door het Unierecht, maar valt uitsluitend onder het nationale recht (HvJ 7 maart 2017 (Grote kamer), C- 638/16 PPU, X en X tegen Belgische Staat).

In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden (RvS 6 oktober 2015, nr. 232.460). In casu kan worden aangenomen dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag alle volgens hem nuttige en dienstige gegevens en/of stukken heeft kunnen aanbrengen om zijn standpunt(en) te onderbouwen. Hij maakt niet aannemelijk dat hij hiertoe niet in de mogelijkheid was. Hij overtuigt met zijn uiteenzetting evenmin dat hij, indien nog bijkomend gehoord, dan nog concrete elementen naar voor had kunnen brengen die hadden kunnen leiden tot een voor hem meer gunstige beslissing.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden aangenomen.

3.2.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS